

nặng gần một tấn mở rộng ra, nhẹ như bấc. Tài xế rẽ ga chạy vào trước khi ngoảnh nhìn từ phía.

Quang cảnh vẫn vắng lặng như thường lệ. Trên trời, một chiếc phi cơ thương mại nặng nề bay qua. ●

Xe hơi chạy vào, cửa sắt đóng lại, êm như ru. Xe hơi vòng ra ga-ra phía sau, đậu lại. Tài xế là một người vạm vỡ, y phục chỉnh tề, cổ cồng, cà vạt, nửa mặt trên cũng khuất sau cặp kính đen vĩ đại.

Nghiêm nhiên như chủ nhân, tài xế xô cửa phòng khách bước vào. Trước đó 30 giây, cửa phòng khách đã được chủ nhân ngồi trong văn phòng mở ra bằng điện.

Khách thân nhiên tiến lại cái tủ gỗ lúp búp bóng loáng kê sát tường, dùng chìa khóa riêng mở ra. Bên trong, một dãy áo choàng đủ màu được treo sẵn trên giá. Khách lấy cái áo choàng màu lục, và cái mặt nạ cũng màu lục.

Nửa phút sau, y mặc áo và đeo mặt nạ vào. Dưới lớp cái trang, y trông có vẻ đạo mạo như viên thẩm phán trong phòng xử án.

Người mặc áo choàng màu lục vừa lên khỏi cầu thang thì người khách thứ hai lái xe hơi tới trước cổng. Khác người thứ nhất, y đi xe Peugeot, mang bảng số Vạn tượng.

Lần lượt cứ 5 phút lại có một người khách tới. Họ tới đúng giờ không sai một phút, mười giây. Trước sau cả thảy 5 người. Người khách thứ ba đến sớm một phút đã phải quay xe, chạy một vòng ngoài đường trước khi phóng lên cổng sắt...

Sau khi người thứ năm tới, chủ nhân lặng lẽ

đứng lên, choàng áo thụng đen, và đeo mặt nạ đen vào, rồi cũng y như khách, y treo lên lầu.

Thang gác ngoằn ngoèo theo hình con ốc, bằng đá rửa tó màu đen, tương phản với bức tường trắng toát. Lên tới đầu thang, chủ nhân kéo cửa sắt đóng lại, đoạn rào bước dọc hành lang. Đến cửa gỗ lim ghi số 10, y xô vào nhẹ.

Bên trong, năm người khách đã chờ sẵn. quanh cái bàn bầu dục, lợp phốt mai ca đen, chỉ còn cái ghế bọc da hồ rần rì để trống. Mọi người lặng lẽ đứng dậy. Không nói một lời, chủ nhân ngồi xuống. Căn phòng im lặng đến nỗi người ta có thể nghe được tiếng đập của sáu trái tim.

Người nào cũng mặc áo choàng và đeo mặt nạ kín. Ngoài màu đen của chủ nhân còn có màu lục, đỏ, xanh, trắng và vàng. Toàn thể đều ngồi ngay ngắn trên ghế, mặt hướng về phía chủ nhân. Chủ nhân đứng lên, trình trọng tuyên bố :

— Tôi thành thật cảm ơn các bạn đã về dự hội đồng đủ mặc dầu tình hình khó khăn. Đại hội hôm nay có mục đích kiểm điểm hoạt động trong ba tháng qua, và tương trình về kế hoạch Hoa Phong Lan.

Trước khi vào việc tôi trân trọng nhắc lại lời huyết thệ của chúng ta cách đây 3 năm. Chúng ta thành lập phân bộ Viễn đông của Quốc tế Đặc vụ, đặt mạng lưới khắp Đông nam á, giao dịch với các cơ quan điệp báo đông tây, và các tổ chức buôn lậu tư nhân với một phương châm rõ rệt : phương châm kiểm tiền. Chúng ta chỉ phụng sự kẻ trả nhiều tiền nhất.

Trong ba năm qua, chúng ta đã thu hoạch được nhiều thành tích cụ thể. Số tiền kiếm được được chia đều, sau khi trích phần để đài thọ công cuộc điều hành phân bộ. Giờ đây, tôi xin nhường lời cho các đại diện báo cáo.

Chủ nhân dứt lời, đảo mắt nhìn quanh bàn. Người mặc áo lục từ từ đứng dậy. Thân hình cao lêu nghêu như cột cờ, cặp mắt tóe lửa sau mặt nạ lục, mũi cá chua bẹp dí, cái mũi của võ sĩ quyền Anh thượng đài nhiều lần.

Hắn dang hăng để lấy giọng, rồi nói, giọng sang sảng :

— Nhân danh đại diện tiểu khu Ấn-Thai-Mã, tôi xin báo cáo. Tình hình trong 3 tháng nay vẫn bình thường. Mọi chỉ thị do trung ương đưa xuống đều được thực hiện không sai một li. Riêng chúng tôi lo ngại điều này: bộ máy phân gián của MI-6 hoạt động rất mạnh. Và đáng sợ nhất là bọn nhân viên của lão Hoàng.

Cử nhân nghiêng răng ken két :

— Hừ lão Hoàng. Suốt 3 tháng nay, không tuần nào tôi không nhận được báo cáo về sự phá phách của lão Hoàng. Tiểu khu Ấn-Thai-Mã của bạn mất bao nhiêu nhân viên ?

Người mặc áo lục đáp :

— 4 nhân viên quan trọng trong vòng một tháng. Trước ngày tôi lên máy bay phó hội, các anh em yêu cầu tôi trình với Trung ương để xin tiếp cứu. Nếu không, chỉ trong một thời gian ngắn nữa là chúng tôi bị kiệt quệ.

Hắn ngồi xuống. Người mặc áo đỏ nói lời :

— Về những hoạt động của tiểu khu Nhật-Hàn, chúng tôi đã báo cáo đầy đủ tháng trước, nhân dịp một đại diện về tiếp xúc với trung ương. Lần này, cũng như bạn áo lục, tôi chỉ xin nhấn mạnh tới sự bành trướng của phân gián Nam Việt trên toàn cõi Đông nam á. Riêng tại Nhật bản, họ hoạt động ráo riết. Trong vòng 5 tuần nay hệ thống chuyên chở vũ khí lậu của tiểu khu gần như bị tê liệt.

Chủ nhân khoát tay ra lệnh cho người áo đỏ im lặng. Rồi đồng dạc :

— Bạn nào cần nói gì thêm nữa không ?

Toàn thể nín thính. Không khí trong phòng đột nhiên khó thở, Chủ nhân lừ mắt nhìn người áo vàng ở cuối bàn rồi nói :

— Như các bạn đã đồng thanh chấp thuận trong phiên nhóm tháng trước, tôi xúc tiến buôn vàng lậu, thuốc phiện lậu và vũ khí lậu tại Viễn đông, với sự đồng ý của Trung ương.

Về vàng, chúng ta đã chở được một chuyến từ Macao về Lào quốc, phân phối qua Việt Nam và Thái lan. Về á phiện, chúng ta bắt đầu mua từ Lào quốc, gửi sang Âu châu và Mỹ châu. Còn về vũ khí, chiến tranh du kích bành trướng trên giải đất Đông dương đã tạo cho chúng ta khá nhiều thuận lợi. Nói chung, tình hình hoạt động của Quốc tế Đặc vụ rất khả quan. Ngoại trừ...

Chủ nhân đột nhiên ngừng bật.

Sau mặt nạ nhưng đen, mắt chủ nhân như tóe máu. Trong bầu không khí ngột ngạt, một vài tiếng đặng đặng vụng về cất lên.

Chủ nhân dẫn từng tiếng :

— Ngoại trừ tinh thần vô trách nhiệm của một số nhân viên. Thật vậy, tinh thần vô trách nhiệm của một số nhân viên đã làm kế hoạch kinh tài của chúng ta bị cản trở. Một trong các điểm trong nghị trình hôm nay là sửa chữa khuyết điểm. Dầu chúng ta đồng sinh, đồng tử, vấn đề kỷ luật nội bộ vẫn không được xao lãng. Với một tổ chức đại quy mô, hàng ngàn nhân viên rải rác khắp năm châu như Quốc tế Đặc vụ thì một sơ sót nhỏ nhặt cũng đủ gây ra đổ vỡ trầm trọng.

Người mặc áo vàng vụt đứng dậy. giọng gay gắt :

— Tôi xin phép ngắt lời bạn chủ tịch. Nếu tôi không lầm, bạn đã ám chỉ tôi. Nhân danh tiêu khu Trung hoa, tôi cực lực phản đối. Các bạn thay mặt cho các tiêu khu khác nghĩ sao ?

Người áo đỏ cất tiếng oang oang :

— Tôi được tin chuyển chỗ vàng cuối cùng từ Macao về bị chặn bắt ở Hồng Kông. Yêu cầu bạn cho biết nguyên nhân. Bạn thừa hiểu chúng ta bị mất gần nửa triệu đô la trong vụ này.

Người áo vàng quay lại, tức tối :

— Tôi thi hành đúng chỉ thị của Trung ương. Việc chặn bắt của công an Anh quốc tại Hồng Kông hoàn toàn nằm ngoài quyền hạn tôi.

Chủ nhân cười gằn :

— Bạn không che giấu sự thật được đâu. Mặt báo viên của tôi ở Hồng Kông cho biết bạn thông lung với quan thuế. Bạn bố trí cho các thùng vàng rơi vào tay họ hầu ăn bốn chục phần trăm tiền thưởng.

Đang lẽ phản đối quyết liệt, người áo vàng lại nhún vai :

— Các đại biểu có mặt, và riêng tôi không thể tin vào mặt báo viên của bạn. Và lại, theo nội quy của Tổ chức, bạn chỉ được phép tố cáo một nhân viên trong ban quản trị với bằng chứng cụ thể. Tố cáo không bằng chứng cũng như phạm tội phá hoại. Nhân danh tiêu khu Trung hoa, tôi yêu cầu các đại biểu xét lại vấn đề, và truất phế bạn chủ tịch.

Giọng cười của Chủ nhân trở nên the the như xé lụa :

— Được, bạn muốn bằng chứng, tôi xin thỏa mãn. Mời bạn áo đỏ...

Người áo vàng lắc đầu lia lịa :

— Tôi phản đối sự sắp xếp đen tối này. Từ lâu, ai cũng biết bạn áo đỏ là đàn em của bạn chủ tịch.

Chủ nhân quắc mắt :

— Hừ, bạn nguy hiểm làm tôi không tha thứ được nữa. Giả bạn nhận lỗi, và thành thật cam kết đền công chuộc tội, thì có lẽ hội nghị còn có thể nhân nhượng... Đày này, mở mắt ra xem... Biên lai nhận tiền do bạn ký trong sổ quan thuế Hồng Kông.

Người áo vàng dấm năm tay xuống bàn thỉnh thịch, giọng nói đã mất vẻ tự chủ cố hữu :

— Bạn chủ tịch đã kết tội một cách hồ đồ... Bạn đã tạo ra biên lai giả để loại trừ ra khỏi Tổ chức những người cứng đầu, không chịu tuân theo mệnh lệnh một chiều... Trước khi gia nhập, tôi đã long trọng cảnh cáo những ai lợi dụng Quốc tế

Đặc vụ đề phụng sự chính trị. Về phần bạn chủ tịch, không những bạn phụng sự chính trị, bạn còn là tay sai cho một chính phủ ngoại quốc nữa. Bạn đã tự quyền liên lạc mật-thiết với diệp báo Trung hoa cộng sản. Bạn muốn đưa Quốc tế Đặc vụ vào vòng kiểm soát của Bắc kinh. Vì vậy, CIA, IS, và nhất là tổ chức của ông Hoàng mới đua nhau tấn công các cơ sở của Quốc tế Đặc vụ trên toàn cõi Đông nam á...

Người áo vàng xô ghế, tay chống nạnh, giọng nói mỗi lúc càng thêm chất chúa :

— Tôi xin các bạn nghĩ lại. Chúng ta làm tay sai cho đồng tiền, chúng ta không làm tay sai cho chính phủ nào, chúng ta lại càng không thể làm tay sai cho một cá nhân, đầu cá nhân này là chủ tịch phân bộ Viễn đông của Quốc tế Đặc vụ. Tổ chức của chúng ta còn hay mất sẽ được quyết định nội hôm nay.

Chủ nhân cười nửa miệng :

— Bạn áo vàng đừng phân trần nữa vô ích, không ai thêm nghe đâu.

Người áo vàng vẫn không hạ thấp giọng :

— Mọi người nín lặng, vì khiếp sợ. Riêng tôi, tôi không bao giờ khiếp sợ.

Chủ nhân nhún vai :

— Bạn đã diễn thuyết xong chưa ?

Người áo vàng hét lớn :

— Té ra bạn cố tình phỉnh gạt. Nhưng bạn ơi, bạn đừng kiêu hãnh vội. Từ thuở đọc ngang đến giờ, tôi chưa từng sa vào cạm bẫy của ai. Lúc nhận được điện mời tới Vạn tượng phó hội, tôi đã biết trước bạn định hại tôi. Thoạt đầu, tôi định

ở nhà, song lại sợ các bạn kháo hiểu lầm, và nhất là sợ bạn cho tôi là dứa thiếu can đảm.

Vì vậy, tôi quyết định lên đường. Chủ nhân ngàng đầu lên :

— Ha, ha, bạn áo vàng đã lên mạng khi giới vào phòng họp... Bạn đã vi phạm nội quy của Tổ chức.

Người áo vàng nghiêng rằng :

— Miễn cưỡng tôi phải vi phạm nội quy.

— Nghĩa là bạn sẽ bị xử tử.

— Đừng hòng. Bạn vênh tai lớn mà nghe, mặc dầu bạn đã gấn ở cầu thang một cái in-pêch-tốt scốp(1), tôi vẫn được võ trang đầy đủ. Nếu bạn biết điều, tôi sẽ bỏ qua, bằng không...

Vừa nói, hắn vừa rút ra khẩu súng cò, nòng trắng xanh, bá nạm vàng lấp lánh. Ngón tay dè sẵn lên cò, hắn chĩa họng súng về phía Chủ nhân tay kia giật phăng mặt nạ vàng đeo bằng giấy vào vành tai, ném mạnh xuống đất.

Mọi người ò lên một tiếng. Người áo vàng là một thanh niên vạm vỡ trạc 30 tuổi, trên mặt có hai vết sẹo, vết thứ nhất chạy từ cằm sang mũi, vết thứ hai nằm ngang trên trán, phất phơ một dùm tóc quăn, trái bi-ăn-tin bóng loáng. Cặp mắt hắn đỏ ngầu tưởng như phun máu, miệng hắn nghiêng lại kêu ken két.

(1) Đó là máy inspectoscope, nặng một ngàn ký-lô. do công ty Sicular ở Cựu kim sơn—Hoa kỳ—chế tạo, giá bán 7.000 đô la, chạy điện 110 vôn, được đặt ra để khám phá các vật bằng kim khi giấu trong người. Hoa kỳ đã dùng máy này trong khám. Quan thuế Mỹ cũng dùng để chặn đứng việc buôn lậu kim cương.

Chủ nhân nhún vai :

— Một lần nữa, bạn lại phạm một điều cấm cản bản. Theo nội quy, chỉ có tôi được biết tên họ và diện mạo các đại diện. Các bạn đều không biết nhau, vì thế phải đeo mặt nạ. Để khỏi làm, chúng ta đặt ra năm màu áo, lục, đỏ, xanh, trắng, vàng tượng trưng cho 5 tiểu khu, và màu đen của chủ tịch phân bộ Viễn đông. Tội mang vũ khí vào phòng họp đã không tha thứ được, đến tội gõ mặt nạ thì dầu nê bạn đến đâu, tôi cũng phải tuyên án tử hình.

Gã tóc quăn cười ha hả :

— Bạn đùa đấy chứ ! Hoặc giả bạn làm cảm nên quên hết rồi. Bạn không giết nổi tôi đâu. 4 đại biểu ở đây không biết rõ tôi, song bạn chẳng la gì. Trước kia, hồi còn lang thang tại các bến tàu, bạn đã lắc đầu le lưỡi khi thấy tôi rút súng. Hơn ai hết, bạn đã biết tôi là một trong những tay súng cừ khôi nhất châu Á. Khẩu súng hôm nay của tôi vẫn là khẩu súng tôi dùng ngày xưa, và đã giết hàng chục người. Bạn đã nhớ lại chưa ? Giúp bạn khỏi quên, tôi xin biểu diễn một vài phút.

Hắn tung khẩu còn lên trời, rồi bắt gọn. Toàn thể hội nghị đều im phăng phắc. Riêng chủ nhân vẫn tùm tùm cười, nụ cười đầy vẻ ngạo nghễ.

Gã tóc quăn quát :

— Coi này...

Đoàng..

Chiếc quạt máy Rónson bằng vàng 18 ca-ra của chủ nhân đặt trên mép bàn bị viên đạn 9 li đây văng vào tường. Tuy vậy, mặt bàn không hề bị xây xát. Người ta có cảm tưởng một cơn gió

manh vừa thổi chiếc quạt máy bay đi. Với tài thiện xạ phi thường này, gã tóc quăn biến thành đối thủ đáng sợ của Chủ nhân. Vì dầu sao chủ nhân chỉ có hai bàn tay không...

Song chủ nhân vẫn ngồi thẳng, không động đậy.

Hắn không lạ về tài bách bộ xuyên tâm của gã tóc quăn. Trước đây, gã tóc quăn là tay giết người thuê của Smerch (1), tổ chức phản gián kinh khủng của Nga sô.

Hắn thường có lối giết người mã thượng và kỳ quái : bắn đến tận nhà nạn nhân, gõ cửa, thân nhiên bước vào phòng khách, ngồi xuống ghế xalông trò chuyện với chủ. Trong câu chuyện, hắn báo cho nạn nhân biết hắn lãnh tiền của Smerch tới để hạ sát. Nạn nhân sợ toát mồ hôi, thì hắn mỉm cười nói là hắn cho phép nạn nhân được dùng súng tự vệ, và nhường nạn nhân rút súng trước.

Lần nào, hắn cũng thành công, bằng một viên đạn trúng tim. Chỉ cần một viên là đủ. Hắn chờ nạn nhân lấy súng khỏi vỏ, sửa soạn lấy cò mới chuyển người, nhào tay ra, súng nổ nhanh như chớp nhoáng.

(1) Smerch, viết tắt của hai chữ Nga Smiert Spionam, nghĩa là Tử hình đối với Gián điệp địch, là tổ chức mật vụ, chuyên giết người của Nga sô, có chừng 40.000 nhân viên hoạt động khắp thế giới. Trụ sở trung ương tại số 13 đường Siretenska Ulitsa, Mạc tư khoa, do đại tướng Grubhzaboyse-gikov chỉ huy.

Gã tóc quăn xô ghế ngã lỏng chông, giọng kiêu căng :

— Lẽ ra tôi giết bạn, song tôi không giết người thiếu khí giới phòng thân. Giờ đây, bạn rút súng ra đi, và dĩ nhiên tôi bằng lòng cho bạn bản trước.

Chủ nhân nhún vai bình thản :

— Tôi khuyên bạn lần nữa, lần sau cùng. Bạn nên quay mũi súng vào ngực, tự xử thì hơn. Bạn không có hy vọng thoát khỏi chốn này đâu.

Gã tóc quăn liếc nhìn quanh bàn, toàn thể ngồi như pho tượng đá :

— Tôi không muốn hại ai, ngoài bạn chủ tịch. Nhưng nếu bạn nào muốn chung số phận với chủ tịch thì cứ ra mặt. Tôi còn đủ đạn để tặng mỗi vị một viên, và tôi xin trịnh trọng bảo đảm là đạn của tôi được chế riêng, không ai có thời giờ kêu lên một tiếng.

Chủ nhân bĩu môi :

— Cám đi, đồ bèn.

Gã tóc quăn rit lên :

— À, bạn lãng mạ tôi, vậy bạn phải chết, phải chết. Tôi không thể tha thứ được nữa.

Hắn bóp cò. Một tiếng đoàng đũ dội, khói bay xanh um căn phòng, một mùi khét lẹt.

Chủ nhân không nhúc nhích, hai bàn tay vẫn đề treo trên bàn, trên miệng nở nụ cười khinh miệt. Gã tóc quăn liếc mắt kinh ngạc khi thấy đối phương không chết, nhưng trong một phần mười tích tắc đồng hồ, hắn sực nhớ ra. Có lẽ chủ nhân mặc áo giáp ni-lông, loại áo nặng ba kilô gồm

nhều lớp sợi ni-lông chồng chất lên nhau, đủ sức chặn đứng làn đạn.

Cảm thấy mình đại dột, gã tóc quăn bặm miệng bắn phát thứ hai, phát này bay vào giữa mặt chủ nhân. Sát nhân dính dính bộ mặt đối phương bị tan ra từng mảnh dăm máu lầy lụa, và sứa soạn cười rú lên trong toại nguyện. Nhưng một lần nữa, Chủ nhân vẫn ngồi nhẩn rảnh cười, cái cười khinh bỉ pha lẫn đều đặn và bịp bợm.

Giọng Chủ nhân rit lên, xoáy sâu vào tim gã tóc quăn :

— Lại hụt nữa à ? Bắn thêm phát thứ ba chứ !

Lần đầu tiên trong đời, gã tóc quăn bắn trật. Và bắn trật hai lần mặc dầu chỉ cách mục tiêu không đầy ba thước. Đột nhiên, hắn phăng ra sự thật. Hắn run lẩy bẩy, hồ hởi toát dầm mồ áo. Tiếng chủ nhân vang lên :

— Tôi đã báo trước mà bạn không chịu nghe.

Gã tóc quăn thở dài :

— Sống chết tại số, lần đầu tiên trong đời tôi bắn hụt.

Chủ nhân từ từ đứng dậy :

— Bạn không bắn hụt phát nào. Bạn vẫn xứng đáng là thiện xạ của Smerch. Tôi xin có lời khen ngợi. Nhưng đầu sao, tôi phải chia buồn cùng bạn, vì bạn dùng lầm đạn mã tử.

Gã tóc quăn buột miệng trong tuyệt vọng :

— Thảo nào... Mày là kẻ xảo quyệt không có tinh thần thượng võ.

— Làm nghề này, có tinh thần thượng võ chóng chết lắm... Và lại, chính bạn đã tỏ thái độ

xảo quyết trước. Bạn đã lên mang súng vào phòng họp để hạ tôi.

Gã tóc quăn lăm bằm một mình như người điên :

— Lạ thật... Minh đã coi lại cẩn thận, không lẽ...

Chủ nhân xoe bản tay, phân bua :

— Chung quy tại bạn thêm rượu. Bạn có thói quen khác mọi người là mỗi khi mở mắt phải xúc miệng bằng một phần ba chai sâm-banh tương hạng. Sáng sớm, bạn ra lệnh cho tên vệ sĩ thân tín của bạn sửa soạn một chai rượu sâm đã vụn thật ngon... Hắn đã tuân lệnh răm rắp... Song hắn lại tuân lệnh tôi nữa.

— Trời ơi, mày đã sai hẳn thay đạn cạt-tông trong súng.

— Đúng. Trong lúc bạn say sưa với ly rượu sủi bọt, và điệu xi-gà Ha-van thơm phức thì tên vệ sĩ thì hành kế hoạch của tôi.

— Đồ khốn. Mày lợi dụng đồng tiền để mua chuộc...

—Ồ, bạn lăm rồi... Dầu bạn dùng lời nói lố mắng, tôi cũng tha thứ... Tên vệ sĩ ruột thịt của bạn không phản bội vì đồng tiền đâu. Trước khi bạn sang thế giới bên kia, tôi xin nói nhỏ vào tai bạn biết hẳn là đàn em của tôi từ lâu. Từ lâu, bạn có nhiệm vụ theo sát bạn để kiểm soát. Giờ đây bạn đã hiểu tại sao máy in-pêch-tốt-scốp ở cầu thang không thêm quan tâm đến khẩu côn bá phát bá trúng của bạn.

Bạn đừng khinh cái máy vô tri vô giác ấy. Nó

tôi quản. Nó không lăm đâu, bạn ơi. Tôi đã phải mua lời ba ngàn đô-la... Ha, ha... Giờ tàn số của bạn đã tới, bạn hãy nhắm mắt lại cầu kinh đi... Tôi sẵn sàng thi ân cho bạn lần chót...

Gã tóc quăn hoảng hốt dậm sầm vào cánh cửa mở ra ngoài hành lang. Bàn tay gân guộc của hắn đặt lên quả nạm bằng đồng.

Hắn chưa kịp mở thì toàn thân co rúm lại. Chủ nhân đã ấn vào cái nút nhỏ dưới bàn. Nút này ăn thông với một hệ thống giết người ghê gớm: trong chớp mắt, một luồng điện cao thế được truyền vào quả nạm.

Gã tóc quăn khựng người, rồi lão đảo, như thể bị một nhát búa tạ nện vào đầu. Đó là tác dụng đầu tiên của luồng điện 1.900 vôn.

Hệ thống giết người bằng điện của chủ tịch Quốc tế Đặc vụ giống hệt với ghê điện trong khám đường Sing Sing bên Mỹ. Sau 1.900 vôn đầu tiên, là một luồng điện 900 vôn thứ ba, tất cả trong vòng một phút rưỡi.

Toàn thân gã tóc quăn đã ngã nhào bồng vùng dậy, như được hồi sinh, miệng lẫn há lớn đến nỗi xương quai hàm bị treo hẳn. Rồi nạn nhân run như chiếc lá trước gió. Cổ hắn bạnh ra, mạch máu phồng lên gấp ba, máu tóe ra ở cẳng tay và hai bên máng tang, nhiệt độ trong người từ 37-mức độ bình thường - vọt lên 150 trong khoảnh khắc...

Con người hào hoa và lì lợm của Smerch biến thành cái xác không hồn, sặc mùi cháy khét lết.

Thế là xong.

Mọi người đều quay lại, bàng hoàng trước khuôn mặt méo mó và xám xịt của gã tóc quăn, đại diện tiêu khu Trung hoa của Quốc tế Đặc vụ, khét tiếng xạ thủ trên hoàn vũ.

Chủ nhân gõ nhẹ xuống bàn, giọng đều đều như cha kể chuyện cổ tích cho con :

— Trúng không thể nào khôn hơn con được, phải không các bạn. Việc vừa xảy ra là bài học cho bất cứ ai muốn phỉnh gạt Tô chức, và coi thường mạng lệnh của tôi. Tôi sẽ không tha thứ bất cứ một mưu toan dối trá nào. Hệ thống điện đặc biệt này được truyền khắp biệt thự. Ngoài ra, tôi còn đặt nhiều vũ khí bí mật khác nữa. Các bạn cần hỏi thêm điều gì về gã tóc quăn phản bội nữa không?

Người áo đỏ trả lời thay cho toàn thể :

— Thưa không. Xin mời ban chủ tịch tiếp tục.

Chủ nhân nhún vai ra vẻ bất bình vì không ai phản đối:

— Giờ đây, tôi xin phép bước vào vấn đề quan trọng, đó là kế hoạch Hoa Phong Lan mà các bạn đã biết.

Đúng 1 giờ đêm qua, chiếc phi cơ AN - 2P của sở mật vụ Lào quốc cất cánh khỏi trường bay Vạt chai, bay sang Việt Nam chở theo chiếc thùng thép đầy hóa chất và độc dược cực mạnh. Kế hoạch của ta được thi hành không sai một li : tôi đã mua chuộc được hoa tiêu, và hạ cánh xuống địa điểm đã định. Để bảo vệ bí mật, tôi đã ra lệnh phá hủy phi cơ và hạ sát hoa tiêu sau khi chiếm được thùng thép. Hiện thùng này được cất nơi an toàn. Các bạn có đoán được Tô chức sẽ kiểm

được bao nhiêu tiền không ?

Mọi người im phăng phắc.

Chủ nhân bật lửa châm thuốc lá. Mùi thơm của điều Ấp-đuy-la dầu dẹt bay thoang thoang trong phòng. Chủ nhân nhấn mạnh từng tiếng như muốn cử tọa khắc sâu vào tâm khảm :

— Hai triệu đô-la. Phải, hai triệu đô-la. Quỹ của Tô chức đang bị thiếu hụt sau sự phản bội dè hèn ở HỒNG KÔNG. Với hai triệu mỹ kim này, chúng ta có thể kinh doanh lớn. Tôi tin chắc các bạn hoàn toàn đồng ý.

Không đợi cử tọa trả lời, chủ nhân rút trong túi ra một bức thư gấp tư. Hắn ném lên bàn, nói :

— Vào giờ này, bức thư, đúng hơn bức tối hậu thư, của tôi đã được chuyển tới văn phòng Thủ tướng. Cũng từ giờ này, chúng ta bước vào giai đoạn hoạt động khẩn trương. Địch sẽ huy động mọi biện pháp để tiêu diệt ta, và trước hết là đoạt lại thùng thép đựng độc dược. Các bạn hãy yên tâm, tôi quyết hướng dẫn Tô chức tới thành công hoàn toàn.

Người áo lục giờ nắm tay lên khỏi đầu, bộ điệu trình trọng :

— Chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào tài lãnh đạo của ban chủ tịch.

Chủ nhân búng điều thuốc Ấp-đuy-la lên trần nhà :

— Biết mình, biết người, trăm trận đánh, trăm trận thắng. Bởi vậy, tôi thành thật khen các bạn đề cao cảnh giác. Chúng ta thành hay bại là do kế hoạch Hoa Phong Lan này. Vì lần này,

chúng ta đương đầu với tờ chức điệp báo ghê gớm của lão Hoàng.

Đúng ra, chúng ta cố tình khiêu khích lão Hoàng. Sớm muộn, lão Hoàng sẽ nhảy vào vòng chiến. Chúng ta đã bố trí đầy đủ, và nhất định toàn thắng. 2 triệu đô-la sẽ nằm gọn trong túi chúng ta.

Bây giờ xin mời các bạn giải tán. Lần lượt, cách nhau 10 phút, các bạn sẽ lái xe ra đường. Mỗi bạn sẽ có một bức thư niêm kín, ghi rõ chỉ thị. Yêu cầu các bạn thi hành đúng. Tháng sau, nếu cần chúng ta sẽ họp lại.

Người áo đỏ nhanh nhẩu :

— Thưa bạn chủ tịch, lần sau có nên họp lại ở đây không ?

Chủ nhân gật đầu :

— Nèn. Đối phương đã phòng vệ ráo riết tại các thủ phủ lớn. Riêng Vạn tượng, chúng ta được an ninh tuyệt đối. Nhân viên của Quốc tế Đặc vụ đã trà trộn vào các cơ quan an ninh nông cốt. Tuy nhiên...

Tuy nhiên, nói vậy không có nghĩa là chúng ta được quyền cần thủ. Tai mắt của địch rình rập đêm ngày, xây tay là mất mạng như chơi. Có lẽ nhân viên Phản gián Sài Gòn đã túc trực trong khách sạn Constellation on rồi.

Trung thành với truyền thống an ninh của Tờ chức, tôi đã trù liệu đầy đủ. Các bạn sẽ rời Vạn tượng theo kế hoạch sau đây :

Bạn áo lục sẽ tới trọ tại khách sạn Constellation, tôi đã thuê phòng từ trước. Hai giờ trưa nay, bạn đạp máy Lay Lào đi Vọng các. Vé phi cơ, tôi

đã để sẵn tại khách sạn cho bạn.

Bạn áo xanh, bạn ra phi trường, đập máy bay của hãng hàng không Việt nam đi Paksé, ở lại một ngày, rồi xuống thẳng Sài Gòn, đi Manille.

Bạn áo trắng, chiếc ca nô đang chờ bạn ngoài bờ sông. Người của tôi sẽ chở bạn sang bên kia sông, đi Nồng khai, từ đó bạn lên xe hỏa về Vọng các.

Còn bạn áo đỏ, tôi cần báo cho bạn biết là đêm qua bạn đã phạm một lỗi lầm đáng trách. Bạn đã ngủ mê mệt trong tiệm dấm bóp gần Chợ Mới. Tôi hy vọng lần sau bạn không bê tha như thế nữa.

Người áo đỏ lắp bắp :

— Xin lỗi bạn chủ tịch.

Chủ nhân cười khà :

— Tôi chỉ sợ lần sau bạn không còn sống nữa để mà xin lỗi. Hầu hết các tiệm dấm bóp ở đây đều có mặt báo viên của lão Hoàng. Riêng tại tiệm Seu Trắng mà bạn ngủ lại, tôi đã nhận diện được một nữ nhân viên nguy hiểm.

— Thưa, từ nay tôi không dám léo hánh đến tiệm dấm bóp nữa.

— Vũ trường cũng nguy hiểm không kém. Vieng Ratty là trạm nghe ngóng bí mật của CIA và Phòng Nhì Pháp. Nhân viên đặc vụ Sài Gòn thường lảng vảng trong xóm thanh lâu Ernest Outrey. Lần sau đến đất Lào, bạn nên khóa cửa ở trong phòng là hơn.

— Vâng.

— Đặc biệt lần này, tôi cho phép bạn la cà đôi chút. Đêm nay, bạn còn ở lại Vạn tượng. Nếu cần

giải sầu, bạn nên thuê tắc-xi lên Chợ Chiền. Tôi biết bạn còn trẻ, đang cần an ủi. Địa chỉ tôi đưa cho bạn lần trước rất tốt. Sáng mai, đúng 5 giờ, bạn phải đi Thái Lan, không được trì hoãn.

Ngoaanh về phía toàn thể, chủ nhân hất hàm :

— Cảm ơn các bạn, và thân chúc thượng lộ bình an.

Chủ nhân lạnh lùng nhìn từng người một cáo từ. Cái cười phồng túi hời này đã biến mất, cặp mắt trầm ngâm sau mặt nạ đen vụt trở nên nghiêm nghị. Một cảm giác nghẹt thở đè nặng xuống cổ những người phó hội.

Người áo đỏ ra sau cùng. Hắn cúi chào chủ nhân lần nữa, một cách trịnh trọng :

— Xin lỗi bạn chủ tịch.

Chủ nhân nắm tay áo hắn, giọng hách dịch :
— Tôi có tai mắt khắp nơi, nhất cử động của bạn đều được báo cáo cho tôi. Lần này, tôi làm nger cho bạn, nhưng từ lần sau...

Người khách cuối cùng đã từ giã biệt thự trên chiếc xe hơi màu đen. Chủ nhân lặng lẽ cỡi áo choàng đen, giật mặt nạ ra, ngồi suy nghĩ hồi lâu trên ghế bành học nhưng.

Dưới làn râu mep lùn phún, cái miệng trẻ ra, lộ hàm răng vàng ệch chất nicôtin và cái nướu thâm sì, chứng tỏ một tâm địa nham hiểm và độc ác. Một vết sẹo nằm ngang má bên trái, kỷ niệm của những ngày ăn cắp, mua bán tài liệu tối mật ở Âu châu. Trong một cuộc thanh toán, hắn bị đối phương chém trộm, nhờ giới võ, hắn thoát chết, nhưng phải mang thương tích suốt đời trên mặt.

Cởi bỏ quần áo, hắn còn trên mười vết sẹo nữa, vết nào cũng thập tử nhất sinh. Có lần, bị bắn vào bụng, ruột đồ lòng thông, cái chết gần kề, hắn vẫn ráng bò dậy, trèo lên xe, tìm đến phòng mạch và thoát chết. Lần khác, rút súng chắm một phần trăm tích tắc đồng hồ, hắn lãnh một viên kẹo đồng ghè gôm vào tim. May phước cho hắn, viên đạn trệch ra ngoài một phân tây, chắm vào cái đồng hồ quả quít. Hắn thoát chết, và kẻ thù bị hắn bắn ngã trong nháy mắt.

Ngẫu nhiên, luồng mắt hắn bắt gặp gương mặt đen thui của gã tóc quăn nằm co quắp trên nền nhà. Bình sinh hắn coi thường cái chết, song hôm nay hắn lại cảm thấy tâm hồn xáo động. Hắn cảm thấy sợ chết. Chết như con heo thui dưới sức điện 1.900 vôn...

Bàn tay hơi run, hắn chắm điều Áp-đuy-la mới. Phen này, hắn phải đương đầu với một đối thủ thân sâu quỷ khốc.

Ông Hoàng...

Vì danh dự, vì lẽ sống, hắn phải thắng. Hắn phải đoạt cho kỳ được hai triệu đô-la.

Trừ phi...

Vô tình, hắn cho tay vào túi áo. Trong người hắn, luôn luôn có một cỗ bài xì. Từ nhiều năm nay, hắn là đệ tử si mê của thần đồ bạc. Vì máu cờ bạc mà hắn hút chết nhiều lần. Vì máu cờ bạc mà hắn lao đầu vào nghề đi khuya về tắt.

Hắn lại là người mê tin dị thường. Mỗi khi làm việc gì, hắn đều mang bài ra bói. Trên môi thâm xịt, nở nụ cười kiêu hãnh. Hắn nhún vai, móc cỗ xì, quảng xuống bàn.

Hắn làm rằm khẩn một hồi rồi xóc bài. Xong xuôi, hắn chia 32 con bài thành 8 xấp, mỗi xấp 4 con, úp mặt xuống. Tàn ngần một phút, hắn làm bầm một mình :

— Đồ thi ăn.

Nín thở, hắn lật ngửa con bài đầu tiên. Mặt hắn hơi tái, vì trong 8 con, chỉ có 4 con đỏ. Nghĩa là hòa.

Hắn cầu nhàu :

— Vô lý. Không thể nào hòa được. Lão Hoàng phải thua không còn manh giáp.

Dáng điệu trịnh trọng, hắn lật con thứ hai. Đỏ.... đỏ... đỏ...3 xấp rồi, còn 5 xấp nữa. Chắc chắn hắn sẽ toàn thắng. Mặt hắn vừa hồng hào được một phút đã trở lại xanh như tàu lá. Vì 5 lá bài màu đen cùng đi với nhau một lượt. Hắn chỉ được 3 đỏ. Nghĩa là thua (1).

Hắn trợn mắt vút đống bài xì xuống đất. Những con già, dằm, và bồi lộng lẫy dè lên những

(1) Đây là một trong các lối bói bài tây rất giản dị, ai cũng làm được. Tùy thích, bạn có thể chọn màu đỏ, hoặc màu đen làm màu « thắng ». Trên nguyên tắc, trong 8 lá bài đầu tiên, màu mà bạn thích có nhiều hơn thì bạn thành công trong công việc sẽ làm. Nếu màu mà bạn thích lại ít, thì bạn sẽ thất bại. Lật ngửa 8 lá bài sau, nếu như lần trước, thì bạn có thể tin là bói đúng. Bạn có thể lật ngửa lá thứ ba và lá cuối cùng nếu 2 lá trên chưa làm bạn vừa ý, nhưng tị khi người ta làm như vậy, vì... thần may mắn sẽ giận.

con xì xinh xắn, 32 lá bài bay lá tả trên nền nhà rồi phủ đầy mặt xác chết xám xịt.

Nước bài vừa báo cho hắn biết là hắn thất bại. Song hắn vẫn tin tưởng sắt đá. Hắn quát lớn, như muốn trùm lấp sự lo ngại đang dâng lên cuồn cuộn trong lòng :

— Hừ, bói bài sai bét..

★

Cõi Thiên Thai

<http://www.coithienthai.com>